

ændringer, vi har været med til at forhandle på plads.

(Kort bemærkning).

Kim Behnke (FP):

Der er et gammelt dansk ordsprog, der siger, at brændt barn skyr ilden.

Jeg vil gerne spørge fru Anne Birgitte Lundholt: Det Konservative Folkeparti havde i ganske mange år finansministerposten og erfarede i ganske mange år, at det faktisk ikke var nogen særlig god idé, at når man opnåede engangsindtægter til staten, så blev de sat ind i driftsbudgettet. Man opdagede, at år for år havde man større og større problemer med at få det beløb udlignet igen. Man gjorde det ganske vist dengang imod Fremskridtspartiets vilje - også selv om vi var en del af de aftaler, der var - og hævdede, at det bare var ren teknik. Siden erkendte man da også fra denne talerstol, at det skulle man aldrig nogen sinde have gjort.

Nu er vi i en situation, hvor der er indgået et finanslovforlig, hvor Det Konservative Folkeparti er aktivt medvirkende. Det finanslovforlig har som det vigtigste element til at nedbringe driftsunderskuddet engangsindtægter, og derfor vil jeg gerne vide: Hvad er det nu, der gør, at den erkendelse efter mange år på finansministerposten for Det Konservative Folkeparti ikke gør sig gældende i forhold til det her forlig? Hvorfor begår man nu igen den samme dumhed, som man gjorde, dengang man selv sad på finansministerposten? Det var den ene ting.

Den anden ting er mere en vejledning til fru Anne Birgitte Lundholt. Bekymringen om, at hvis ikke der bliver vedtaget en finanslov, skulle man ikke kunne udbetale folkepension og løn til de offentligt ansatte den 1. januar, er jo rent vrøvl.

Der har været masser af gange, hvor Folketinget ikke har vedtaget en finanslov inden den 31. december, fordi der har været udskrevet folketingsvalg eller der er sket andre ting. Hver gang har vores grundlovgivende fædre heldigvis været så forudseende, at det problem løser man også: Så laver man en midlertidig bevillingslov og udbetaler hver måned en tolvtedel af det foregående års budget. Det kunne også have ladet sig gøre denne gang, så den undskyldning er simpelt hen så gammel og forældet, at den ikke er værd at høre på længere.

(Kort bemærkning).

Bjørn Elmquist (RV):

Jeg har to punkter til fru Anne Birgitte Lundholt: Det ene er de store renteudgifter, som selvfølgelig optager os alle sammen - ca. 60 mia. kr. Det er jo ikke noget, som opstår fra år til år eller fra dag til dag, ligesom man jo heller ikke kan få dem slidt af lige med det samme. Den store del af dem skyldes jo netop mange års ophobning - mange år med underskud.

Men at vi er enige om, at det skal løses, og at vi skal holde op med underskud, er der ikke tvivl om. Vi kan jo også se af den seneste redegørelse fra finansministeren, at der synes at være lys for enden af tunnelen. Måske allerede i 1997 når vi ud af vores underskudssituation, og så kan vi måske begynde at afdrage.

At så alle de, der skal placere pensionsmidler, og jeg ved ikke hvad, tager fat på at hyle, den dag vi begynder at indfri obligationerne og man ikke kan investere i den slags papirer længere, er jo så en anden sag.

Så skal jeg som det andet punkt lige i al stilfærdighed sige til fru Anne Birgitte Lundholt om forsvaret endnu en gang - ikke noget om modellen, for nu har vi klippet det ud i pap så mange gange: Er det sådan, at Det Konservative Folkeparti f.eks. sidder inde med en viden om poster, der vil blive nødlidende i forsvaret med den nedskæring på de 690 mio. kr., som regeringen har lagt ud med, og som stadig væk er udgangspunktet? Hvorfor hørte vi så ikke noget om det undervejs i forhandlingerne, hvis man allerede nu har en fornemmelse af, at der bliver afskedigelser, der truer personellet, eller at man ikke længere kan køre i militærbiler eller et eller andet, jeg ved ikke hvad? Min fantasi er ikke så stor. Så lad os høre det nu og her. Vi hørte det ikke under forhandlingerne.

(Kort bemærkning).

Anne Birgitte Lundholt (KF):

Hr. Kim Behnke, man kan jo ikke se væk fra indtægter, når man sætter statens regnskaber op.

Det, der er problematisk, uden at vi i øvrigt skal gå ind i den historiske kendsgerning, er, hvis man bruger indtægterne det ene år på løbende udgifter, der påføres igen næste år. Så er det et problem, hr. Kim Behnke, for så skal man ud at spare dem. Men her er de jo blevet brugt til at nedbringe underskuddet, og det er da en almindelig bogføringsteknik, for selvfølgelig skal pengene ind. Så dér ser jeg altså ikke nogen problemer.